

ΝΑ ΠΑΡΑΠΕΜΦΘΗ ΜΕ ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘΑΙΡΕΣΕΩΣ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Βόλου, της Μητροπόλεως Δημητριάδος και την ιωσθέτην τὸν ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ἰγνατίου Γεωργακοπούλου, ἀμφισβητοῦνται οἱ Μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας καί τίθεται εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον τὸ «Δί» εὐγὼν τὼν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν» μὲ τὸ ὅποιον ὀλοκληρώνεται ἡ Θεία Λειτουργία καθ' ἐκάστην ἡ κατὰ τὰς Κυριακὰς ἢ κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτὰς κ.λπ. Ἐως σήμερον ἡ Ἐκκλησία μας ἐδίδασκει δὲ ὀφειλομένη νὰ δοξάζωμεν τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν. Ἡ Ἀκαδημία Θεολογικῶν Σπουδῶν Βόλου τῆς Μητροπόλεως Δημητριάδος μὲς λέγει ὅτι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀτελεῖς, ἀντιφεμισιαί, ἐντόνως ἀντιφατικοὶ (φέρουν ἐως παράδειγμα τὰς ἀπόψεις διὰ τὴν γυναικία καὶ τὸν γάμον τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου) ἐξερραμένοι, μὴ ἀνεκτικοὶ πρὸς τὰς ἄλλας ἐκκλησίας (αἰρέσεις), αἱ ὅποιαι προσφέρουν καὶ αὐταὶ τὴν σωτηρίαν, ὡς ἡ ἐκφράζουσα τὴν Ἀλήθειαν, ἡ Ὁρθοδοξία. Προφάνως ὅσοι ἔλαβον μέρος εἰς τὸ Συνέδριον τῆς Ἀκαδημίας ὡς καὶ ὁ Μητροπολίτης Δημητριάδος ὀδυνωτὸν νὰ ἀντιληφθῶν τὴν Πατρικὴν Θεολογίαν. Διότι ἢμπορεῖ νὰ ἔχουν κἀμνε Θεολογικὰ Σπουδὰς καὶ Μελέτας, ἀλλὰ δὲν ἔχουν ὀυδεμίαν σχέσιν μὲ τὸν τρόπον ζωῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες βίβωνται τὴν θεώσιν, ἡ ὅποια δὲν ἐρμηνεύεται μὲ τὰς θεωρίας, τὰ πειράματα καὶ τὰ συμπεράσματα τῶν ἐπιστημῶν. Τὴν βέσων τῶν Πατέρων τὴν βίωσιν μὸνον μὲ τὸν τρόπον ζωῆς τῶν καὶ τὰς ἐμπειρίας τῶν φαινομένων τῆς.

Ὁ μακαριστὸς καθηγητὴς Πανεπιστημίου π. Ἰωάννης Ρωμανίδης καὶ ἕνας ἐκ τῶν συγχρόνων καὶ ἀρίστων Θεολόγων τοῦ αἰῶνος μὲς γέγραφε:

«Ἡ βέσως ἢ ἡ ἐν Θεῷ θεωρία εἶναι ἄκριτος ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ, ὑπερβαίνουσα πάντα τὰ κατηγορήματα τῶν κτισμάτων καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν μετῶνον μόνον οἱ κεκαριτωμένοι Προφῆται, Ἀπόστολοι καὶ Ἅγιοι. Ὁ ἔχων τὴν ἐν προκειμένῳ πειρὰν γίνεται ἀντιλήπτης ὑπὸ τῷ ἐχόντος τὴν ἰδίαν ἐμπειρίαν καὶ οὐδέποτε ὑπὸ ἄλλου πνός, καὶ ἰδίως ὑπὸ ἐπερδοξοῦ ἡ ὑπὸ τῷ μὴ γνωρίζοντος ἐκ τῶν ἐσῶ τὴν βιβλιοπατρικὴν Θεολογίαν τῆς ἐν Χριστῷ μωστριακῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας» (Βιβλίον Ρωμαιοὶ ἢ Ρωμιοὶ Πατέρες σελ. 52).

Ἐπίσης ὁ μακαριστὸς πατὴρ Ἰωάννης Ρωμανίδης γράφει:

«Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Φραγκολατινικήν, Προτεσταντικὴν καὶ λοιπὴν σύγχρονον Δυτικὴν ἀντιλήπην περὶ τῆς Ποικιλίας τῆς Βιβλικῆς καὶ Πατρικῆς Θεολογίας, ἡ Ὁρθόδοξος Ρωμαιοσύνη εὗρισκεν ἀνεκτικὴν ἐν ἐνόητῃ τῆς Βιβλικῆς καὶ Πατρικῆς Θεολογίας εἰς τὴν ταυτότητα τῆς ἐν Θεῷ θεωρίας ἢ Θεώσεως τῶν Προφητῶν καὶ Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων. Ἡ Θεολογία καὶ ἡ πνευματικὴ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τὰν Πατέρων εἶναι μία καὶ ἐνιαία, διότι ἡ θεοποίησις χάρις εἰς τὴν ὁποῖαν μεταίχων καὶ μετῶνον οἱ Θεοῦ μνηστοὶ Προφῆται, Ἀπόστολοι καὶ Ἅγιοι εἶναι ἡ αὐτὴ. Τὰ χαρακτηριστὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι πολλὰ καὶ ὁ βαθέος μεθέξως ἐκάστου εἰς αὐτὰ διάφορος, ἀλλὰ ἡ ἀδιαιρέτως διαιρουμένη καὶ ἀμετόχως μετεχομένη χάρις καὶ Βασίλεια τοῦ Χριστοῦ εἶναι μία, ὡς γίνεται ἀντιλήπτη ὑπὸ τῶν θεωρῶντων. Καὶ ἀκριβῶς διὰ τὸν λόγον αὐτὸν παρὰ τὴν γλωσσητὴν ποικιλίαν τῶν Ἁγίων ἡ Θεολογία αὐτῶν εἶναι μία.

Ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἡ ὀρθὴ κατανόησις τῆς ἐν Θεῷ θεωρίας τῶν Θεωρῶντων ἀπουσάει ἀπὸ τὴν Θεολογίαν καὶ ἐρμηνευτικὴν τῆς Ἀγνοουμένης Φραγκολατινικῆς Παραδόσεως, οἱ Δυτικοὶ Κληρονόμοι ὀδυνωτὸν νὰ ἀντιληφθῶν τὴν φύσιν καὶ τὸν χαρακτὴρ τῆς θεολογικῆς καὶ πνευματικῆς ταυτότητος τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ τῆς ταυτότητος τῶν Πατέρων μεταξὺ τῶν. Οἱ εὗρισκομενοὶ ὑπὸ τῆν ἐπιδρασίν τῶν Δυτικῶν Ὁρθόδοξοι εὗρισκονται εἰς τὴν ἰδίαν μοῖραν! (Ἀπὸ τὸ ἴδιο βιβλίον σελ. 55–56).

Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν μοῖραν εὗρισκονται ὀλοὶ ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι ἐξήτησαν τὴν ἀποκρίσειν τῆς

Πατρικῆς Θεολογίας (ὡς πάσχομα ἐν σοβαρῶς) καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῆς μεταπατρικῆς Θεολογίας, αὐτῆς δηλαδὴ ποὺ ἀνεχεται καὶ συμπλέει μὲ τὴν αἴρεισιν, αὐτῆς ποὺ ἀποδέχεται τὴν γυναικείαν ἐπανάστασιν ἐντὸς τῆς Οἰκογενείας, αὐτῆς ποὺ διδὲ ἐξηγήσεις μὲ τὴν ψυχιατρικὴν, τὴν ψυχολογίαν, τὴν ἔκκομίστασιν τῆς Ἐκκλησίας κ.λπ. Οἱ περὶ τὸν Διηγητῆριος μὲ ὅσα διακρυμμένα (μὲ τὴν ὑποστῆρξιν τῶν) ὄχι μόνον δὲν βλέπουν τὴν ἐνόητῃ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ διακρυμμένο ὅτι ἡ Θεολογία τῶν Πατέρων εἶναι ἐχρήσιμὴ πρὸς τὴν σύγχρονον κοινωνίαν, ἔλλειπης – ἀτελής καὶ ἡ ἔχουσα ἀνάπην πρὸς τὴν αἴρεισιν. Οἱ περὶ τὸν Δημητριάδος (καὶ ὁ ἴδιος, ἀφοῦ δὲν ἀποδοκιμάζει τὰς θεωρίας τῆς Ἀκαδημίας τοῦ) εἶναι χειροτέροις καὶ ἀπὸ τῶν Φραγκολατίνους διὰ τοὺς ὁποῖους ὁμιλεῖ ὁ μακαριστὸς Π. Ἱ. Ρωμανίδης. Οἱ Φραγκολατίνοι δὲν βρῆσαν τὴν ἐνόητῃ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς Πατρικῆς Θεολογίας, Ἐγκαρτηρίων διαφορτικὴν τὴν Βιβλικὴν ἀπὸ τὴν Πατρικὴν Θεολογίαν, ἐνῶ διεκρίφοντο ὅτι ἡ Πατρικὴ Θεολογία ἐπερματίσθη μετὰ τὸν Μέγαν Φώτιον. Καὶ τούτῳ εἶχον ἀποδεχθῆ καὶ πολλοὶ Ὁρθόδοξοι εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν Ρωσίαν. Οἱ Φραγκολατίνοι εἶχον λόγους νὰ τὸ πράξουν. Δὲν ἤθελον νὰ ἀναγνωρίσουν τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι ἐπολέμησαν τὴν αἴρεισιν τοῦ φιλοκόβε. Δὲν ἐδέχοντο οὐτὲ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνὸν καὶ κατ' ἐπέκτασιν οὐτὲ καὶ τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, τὴν ὁποῖαν εἶχον καταδικάσει τὸ 794 μ.Χ. Κατὰ τὸν 12ον αἰῶνα, ὅμως, ἀνεγνωρίσαν καὶ τὴν Ζ' Οἰκουμενικὴν Σύνοδον καὶ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνὸν ἢ τελευτήτων «γκροκί» πατέρα τῆς Ἐκκλησίας. Αἱ θέσεις τῶν Φραγκολατίνων ἴσαν αἰρετικά. Ἡ αἰρετικὴ αὐτὴ περίοδος περὶ τῶν πατέρων ἐπερματίσθη μὲ τὴν ἀναγνωρίσιν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ ὑπὸ τῶν Φραγκολατίνων καὶ μὲ τὴν ἀναγνωρίσιν τοῦ Μεγάλου Φωτίου, ὑπὸ τῶν Ρώσων Ὁρθόδοξων, ὡς τελευτήτων πατέρα τῆς Ἐκκλησίας. Σήμερον ἡ Ἀκαδημία Θεολογικῶν Σπουδῶν Βόλου, τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δημητριάδος μὲς ζητοῦν νὰ ἀποκηρύξωμεν τὴν Πατρικὴν Θεολογίαν τῆς διαπορεύσεως, ἕως τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ καὶ τοῦ Μεγάλου Φωτίου. Καὶ μαζί με αὐτὴν νὰ ἀποκηρύξωμεν τὴν Ὁρθόδοξον Θεολογίαν τῶν Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, Εὐγενίου Βουλγάρου, Νικηφόρου Νοταρά, Κοσμῶ τοῦ Αἰτωλοῦ, Μαξιμίου τοῦ Γραικοῦ, Παχωμίου Ρουσσάνου, Γενναδίου Σχολαρίου, Ἰακώβου μοναχοῦ, Μαξιμίου Πελοποννησίου, Ἀγαπίου Λάρδου, ἀλλὰ καὶ Ἰεραρχῶν καὶ Πατριαρχῶν τῆς περιόδου ἀπὸ τὸν 17ον ἕως τὸν 19ον αἰῶνα. Πεπιόμενοι ὅτι τὰ ὅσα διεκρίφουν ἡ Ἀκαδημία Θεολογικῶν Σπουδῶν τῆς Μητροπόλεως Δημητριάδος εἶναι αἰρετικά, διότι καὶ ἀμφισβητοῦν τὴν Πατρικὴν Θεολογίαν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας καὶ τὴν πετυῶν εἰς τὰ ἀπορήματα. «Ὄλα τὰ προβλήματα, ὅμως, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας ἐπιλύονται διὰ τῶν θέσεων καὶ τῶν ἐμπειριῶν τῶν Πατέρων τῆς, οἱ ὁποῖοι ἀνεδέχθησαν εἰς στυλαβάτας τῆς πίστεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὅταν ἡ Ἀκαδημία Θεολογικῶν Σπουδῶν τῆς Μητροπόλεως Δημητριάδος θεωρεῖ τὴν Πατρικὴν Θεολογίαν ἀτελή, μὴ ἔχουσαν ἀνοχὴν πρὸς τὴν αἴρεισιν κ.λπ. καὶ ζητεῖ νὰ τὴν ἀποκηρύξωμεν καὶ νὰ ὑποθετήσωμεν τὴν μετα-πατρικὴν Θεολογίαν τότε βλασφημεῖ ἐναντίον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὅποιον ἀνεδέει τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας. Τότε βλασφημεῖ ἐναντίον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀφοῦ διακηρύσει ὅτι ἐπαυσεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ὑπάρχη τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους πεπιόμενοι ὅτι ὁ Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου Γεωργακοπούλου, ἀφοῦ δὲν ἀπεκρίθει τὰς θέσεις τῆς Ἀκαδημίας τὸ ἔπρεπε νὰ παραπεμθῆ εἰς Συνοδικὸν Δικαστήριον μὲ τὸ ἐρωτῆμα τῆς καθαιρέσεως, ἔαν δὲν τὸ πράξουν ἡ δὲν τὸν ὑποχρεώσουν νὰ ζητήσῃ σγνήνῃ καὶ νὰ μετανοήσῃ, τότε ὀφειλομένη νὰ γνωρίζουν ὅτι ἐναυνοῦν τὴν αἴρεισιν εἰς τὸς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας.

Γ. ΖΕΡΒΟΣ

ὉΡΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΑΝΑΓΚΗ ΑΛΛΑΓΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

δυνάμεις ὡς πρὸς τὴν προθέσεις καὶ τὴς ἐπιδιώξεις μας. Ἡ ἐμμονὴ στὴν ἀκαρπὴ διαδικασία τῶν ἀπευθείας διαπραγματεύσεων λόγω λανθασμένης βέσως, ἐνθαρρύνουν τὴν Τουρκία καὶ τοὺς συμμάχους τῆς νὰ μὲς ἐπιβάλουν φιλεττικὴ καὶ ρασιιστικὴ λύση.

Ἡ λοιδρία ὄλων ὄσων διαφωσῶν μὲ τὴν προδιαγραφόμενη ἄδικη λύση καὶ ἡ προβολὴ τοῦ ψευδοδιλήμματος «Διζωνική, Δικονοτικὴ Ὁμοσπονδία» ἢ «Διζωνισμό», ἀποδυναμῶσεν τὸν ἄγωνά μας καὶ ἀποθνήσκουσε τοὺς Τούρκους στὴν διεκτικὴν περισσότερων μαζημιαστικῶν θέσεων, ποὺ φθάνουν τὴν συνομοσπονδία, ἀλλὰ καὶ ἐνεθάρρυνε τοὺς κύκλους τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, οἱ ὁποῖοι ἀντὶ νὰ ὑπερασπίσονται τὴς ἀρχῆς τοῦ Διεθνέως Ὁργανισμοῦ, μὲς πιέζον καὶ ἐκβιάζον, ἐπισηνόντες εἶτε τὴν ἀπειλὴ τῆς ἀποσύρσεως τῆς εἰρηνευτικῆς δυνάμης ἀπὸ τὸ νησί μας, εἰ τὸν καταλογισμοῦ εὐθύτων καὶ ἐπιρροὴν αὐτῶν πλεῖρα μὲς, ἕαν τυχόν προκύψει ἀδιέξοδο στὶς συνομιλίες, νὰ ἀποσπασθῇ τὴ θετικὴ ἀνταπόκρισις μὰς στὴν αἰκὴ λύση, τὴν ὁποῖα ἐναυνοῦνται οἱ ἰδιοκροῦνοι καὶ δι' ἀπατηλῶν τρόπων καὶ ποικίλων ἐνεργειῶν, ἐπιμόνα θέλουν νὰ ἐπιβάλουν.

Ἐνῶ ἡ τουρκικὴ διπλωματία, μὲ τὴς παράλογες ἀξιώσεις τῆς καὶ τῆς ἀπαράδεκτες ἐπεκτατικῆς θέσεσις τῆς, συνεχίζει νὰ εἶναι προκλητικὴ καὶ ἀδιάλλακτη, μὲ τοὺς διάφορους ἐλιγμούς καὶ τὴν ἐπικοινωνιακὴ πολιτικὴ τῆς, πέτχει νὰ ἀνοίξει ἄλλο ἓνα ἐνταξιακὸ κεφάλαιο γιὰ τὴν Ε.Ε.. Ὁ δὲ νέος κατατοχικὸς γνήτης, κατὰ τὴν πρόσφατη στὴ Νέα Ὁρκή συνάντησιν τοῦ μὲ τὸν Γ.Γ. τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, ἐπανάλαβε τῆς τουρκικῆς ἀξιώσεως γιὰ τὴν ἀνάγκη καθορισμοῦ χρονοδιαγράμματος καὶ ἐπιδιατηρίσεως τῆς ἀπευθείας διαπραγματεύσεως καὶ γιὰ ὄρη τῆς λεγόμενης ἀπονομώσεως τῶν Τουρκοκρηπίων, προωθώντας ἐτσι τὴν πᾶγια ἐπικοινωνιακὴ πολιτικὴ τῆς Τουρκίας, ὅπως αὐτὴ φάνηκε καὶ στὴν τελευτήτων Ἰσακμικῆ Διάσκεψι. Περαιτέρω ἡ κακοστία τους φαίνεται αὐτὴς συνεχιζόμενες προκλητικῆς πράξεις καὶ ἐνεργείες τους. Ἀφοῦ οὐλήσαν καὶ βεβήλωσαν τὰ ἱερά προσημνήτα μὰς καὶ τοὺς ἱεροὺς χώρους λατρείας μὲς, ἀπαγόρευσαν τώρα στὸν μόνον ἐγκλιβισμῶνα ἱερέα, ποὺ ἐξυπηρετεῖ τῆς λατρευτικῆς ἀνάγκης τῶν λιγιστῶν ἐγκλιβισμῶνων, οἱ ὁποῖοι ἀπέμειναν στὴν κατεχόμενη Κορπασία νὰ ἐξακαθίστὰ τὰ ἱερατικά του καθήκοντα στοὺς ἱεροὺς ναοὺς, ποὺ μέχρι πρόσφατα λειτουργοῦσαν. Ἐπί πλέον, ἐξήγγειλαν τὸ κλείσιμο τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Τριδῶς τοῦ κατεχόμενου Ριζοκάρσιου καὶ τῆς μετατροπῆς του εἰς μουσουλμανικὸ τέμενος. Τί νὰ πεῖ καὶ τὶ νὰ μιλήσει κανεὶς γιὰ τὴν προκλητικὴ καὶ ἐγκληματικὴ ἀδιαφορία τῶν κατακτητῶν γιὰ τὴν κἀταρρευση τῶν ἱστορικῶν Ἱ. Μονῶν Ἀποστόλου Ἀνδρέου στὴν κατεχόμενη Κορπασία καὶ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος στὴν κατεχόμενη Μύρτο. Ἐπιτήδες ἐμποδίζου τὴν ἐναρξὴ τῶν ἐργασιῶν συντήρησεως τῶν ἐτοιμώρων αὐτῶν ἱερῶν Μονῶν ἐκ μέρους τῆς πλευρῆς μας, προβάλλοντας συνεχῶς καὶ νέες ἀβίσεις δικαιοσύνης. Ἀκόμη καὶ στὶς πὸ ἀνθρωπιστικῆς ἀνάγκης τῶν μαρτυρικῶν ἐγκλιβισμῶνων μὲς, ὁ Ἀττίλας εἰδείε τὸ σκαλρὸ καὶ ἀπάνθρωπον πρόσωπο του. Ἀπαγόρευσαν στὶς φροντιστρίτες, ποὺ μέχρι πρόσφατα μετῆβαιναν ἀπὸ τῆς ἐλεύθερης περιορῆς στὰ κατεχόμενα νὰ νὰ περιποῦνται κατὰκοῦτος ἐγκλιβισμῶνες γέροντες, νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργο τους.

Καὶ ἐνῶ όλα αὐτὰ συμβαίνουν στὴν κατεχόμενη Κύπρου, ποὺ ἀποθρασύνουν τοὺς κατακτητῆς καὶ ταπεινῶν τὸν Κυπριακὸ Ἑλλητισμὸ, ἡ μόνη ἔγνοια τῶν κυβερνωτῶν εἶναι νὰ μὴ χαλάσει τὸ καλὸ κλίμα τῶν συνομιλιῶν. Γι' αὐτὸ, σιωποῦν καὶ ἀρνηθῶν μὴ λαμβάνοντας τὰ ἀπαρήτατα μέτρα, καὶ ἀποφεύχουν νὰ ὑποβάλουν καὶ μὰ μὴ διαμαρτυρία. Οἱ παραλείψεις καὶ ἡ πολιτικὴ ἀτολμία τῆς πλευρῆς μας, καταβαρῶσαν τὴν ὑπόθεσιν μὰς. Ἀκόμη καὶ προχῆδες στὸ ἀνοιγμα ἐνὸς νέου κεφαλαιῶν γιὰ τὴν ἐνταξιακὴ πορεία τῆς Τουρκίας στὴν Ε.Ε., φάνηκε ἀπὸ τῆς δηλώσεως τοῦ κ. Μάρκου Κυπριανοῦ, Ὑπ. τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Κύπρου, ὅτι εἶναι μὲ τὴ συγκατάθεσιν τῶν κυβερνωτῶν, ποὺ ἐπιτεύχθηκε αὐτὸ. Ἐπί πλέον, μπρὸς στὶς ἀπαράδεκτες μεθεδεύσεως τῆς τὴν προκλητικὴ ἐπιέμβασιν στὰ ἐσωτερικῆς τῆς Κυπριακῆς Δημοκρατίας τοῦ εἰδικῶ ἀντιπροσώπου τοῦ Γ.Γ. τοῦ ΟΗΕ στὴν Λευκωσία, οἱ κυβερνωτῶνες ἐπιδεικνύονται ἀσυμψηφιστὴ ἀνοχή, ἡ ὁποῖα φθάνει μέχρι τὰ ὅρια τῆς δουλικότητος καὶ τοῦ ἐξευτελισμοῦ. Οἱ συνεχεῖς «γενναίες προσφορῆς» καὶ ὁ μονομερεῖς παραχώρησις στὶς ἀπευθείας διαπραγματεύσεσις ἀποδυναμῶσαν δυστοχῶς τὴν θέση μὰς θέτοντας πλέον φανερά εἰς κίνδυνον τὸ μέλλον μὰς. Ἡ μὴ ἀπόσπωση τῆς προτάσεως γιὰ ἐκ περιτροπῆς προεδρία, σταθμισμένη ψήφου καὶ παραμονῆς 50 χιλιάδων ἔπικων, ἐρχεται εἰς ἀντιθέσιν πρὸς τὴν ἐκπεφρασμένη βούλησιν τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τοῦ Κυπριακοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἐνῶ ἡ ἀποδεξιμένη τουρκικὴ διπλωματία ἐντεινεται καὶ ἡ θηριωδία τῆς ἐπεκτείνεται εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς, οἱ πολιτειακοὶ γνήτες μὰς δὲν ἔχουν νὰ παρουσιάζουν πειστικὰ καὶ ἀποτελεσματικὰ σχέδια, ποὺ νὰ ἀνακρίμπουν καὶ νὰ ἐξουδετερῶνουν τὴν ἀκαθεκτὴ προέλασιν τῶν Τούρκων καὶ τὰ ὑπολά οὗσα τὸ Ἀττίλα, ὁ ὁποῖος ἀπεργάζεται τὴν ἀναβίωση καὶ ἐπιβολὴ τῶν νορ-οθμανισμοῦ. Πρόσφατο παράδειγμα ἀνεπαρκῶς πολιτικῆς εἶναι ἡ πρότασιν γιὰ ἐπιστροφή τῆς Ἀρμιοχόστου, γιὰ νὰ σγυκατανεῦσουμε στὸ ἀνοιγμα νέων κεφαλῶν εἰς ἐνταξιακῆς διαπραγματεύσεσις τῆς Τουρκίας μὲ τὴν Ε.Ε.. Μὰ ἡ Τουρκία εἶναι ἡδῶ ὑποχρεωμένη νὰ συμμορφωθεῖ πρὸς τὸ πρωτόκολλο, γιὰ τὸ ὁποῖο ὅμως δὲν κατέβαλε καμιά πρόσφατα, χωρὶς ἡ πλευρὰ μὰς νὰ τὸ ἐκμεταλλεῖται ὄσο ἐπρεπε.

Ἐνῶ τὸ Κυπριακὸ παραμένει θέμα ἐπιβολῆς καὶ κατοχῆς, δυστοχῶς τὸ μετρατέμμε μὲ ἐνδοκυμνηστικὴ διαφορά. Λόγω λανθασμένων ὑπολογισμῶν τῶν προθέσεων τοῦ ἐχθροῦ καὶ λόγω ἀνεπαρκῶν διακροκῶν χειρισμῶν καὶ ἔλλειψης σοβαροῦ προγραμματισμοῦ πρὸς πρόληψιν καὶ ἐξουδετέρωσιν τῶν ἐκπότες ἀναφορῶν κινδύνων, στεκομαστε ἀκόμη ἐνώπιον τῶν ἐρειπίων, χωρὶς νὰ εἶναι ὑπερβολῆ, ἂν ποῖμε ὅτι ἡ πλήρης καταστροφὴ εἶναι ὄχι μόνον πλέον ὀρατὴ, ἀλλὰ καὶ χειροπατῆ. Νὰ γιὰτὶ χρειαζεται ἀλλαγὴ πορείας, πλεύσεως, τακτικῆς καὶ νέου σχεδίου ἐθνικῆς στρατηγικῆς. Μόνον ἐτσι θὰ ἀντιμετωπισθῶν ἀποτελεσματικῶς οἱ προβοείσε τῆς ἄγκυρας καὶ θὰ ἐξουδετερωθῶν οἱ ἐλιγμοὶ τῆς.

Κρατώντας βεθαία μέσα στὴν καρδιά μὰς τὸν θρασυοῦ τῆς Ὁρθόδοξου Πίστews καὶ παραμένοντας ἀκλόνητοι, σταθεροὶ καὶ ἀταλάντευτοι στὶς αἰώνες ἀξίες καὶ τὰ ἱδανικά τῆς φυλῆς μὰς, θὰ μὰς βοηθήσει ὁ Κύριος νὰ ἐπιτύχουμε τοὺς στόχους μὰς. Ἐυχόμεστε καὶ προσευχόμεστε νὰ μὲς ὀσεί οἱ παντοδύναμοι Θεοὶ ἀπὸ τῆς βουλήμιας τῆς Τουρκίας καὶ τὴν ἀνεπάρκεια τῶν ἡγετῶν μὰς.

Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ βλάθει τὴν ἀθάνατη ψυχὴ μὰς καὶ νὰ καταπατήσῃ τὸ δικαίῶ μὰς ἐκτός καὶ ἐὰν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι τὸ ἐπιτρέψουμε. Ἐυχόμεστε ὁ παντοδύναμος Θεὸς νὰ μὰς χαρίξει μετάνοιαν γιὰ ὅλα τὰ ἀμαρτήματα μὰς, καὶ θεῶ φωτισμῶ νὰ διεδάξωμεν ὀρθὰ τὸν πολυμετῶνον ἐθνικὸν ἄγωνα, ὥστε νὰ ἐλευθερωσῶν καὶ νὰ δικαιώσῃ τὸ μαρτυρικὸ νησί μὰς, ἀξιῶνοντὰς μὰς νὰ ἐπιστρέψωμεν στὰ ἱερά εἰδῶθ ποὺ μὰς κληροδοτῶσαν οἱ πατέρες μὰς γιὰ νὰ λειτουργήσωμε ἐξὰν στὶς βουβῆς τώρα ἐκκλησιῆς μὰς καὶ νὰ ἀνοίξουν ὄλα τὰ κατεχόμενα σήμερα σχολεῖα μὰς.

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

φίζουν –τουλάχιστον μὴ μεριδὰ– ἀντίθετα μὲ τὴν συνειδήσῃ τους. Ὅπως μὲτὰ χρόνια περιμῶν νὰ ἀκούσω ἓνα Ἀρχιεπισκοπο νὰ δηλώσει ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τὸν δὲν θὰ ἐκλεγεί κανεὶς γνηστός του ἀρχιμωνδρῆτῆς Μητροπολίτης, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνοι, ποὺ ἔχουν φόβο Θεοῦ καὶ εἶναι ἐραποσπολικοὶ.

Στὶς δύσκολες μέρες μὰς δὲν ἀκούγονται φωνῆς διαμαρτυρίας γιὰ ὅσα δὲν γίνονται στὴν Ἐκκλησία καὶ γιὰ τὰ κακῶς κείμενα. Σὲ ἐκείνους ποὺ δὲν γνωρίζουν πρόσωπα καὶ πράγματα δημιουργεῖται ἡ ψευδαἰσθησὴ ὅτι ὅλα θὰ πάνε καλά. Ὅμως ἡ πραγματικότητα εἶναι διαφορετικὴ. Μοιάζει μὲ τέλμα, ὅπου οἱ κοσμοὶ τῶν βτραρῶν εἶναι οἱ κυρίαρχοι φωνῆς.

Ἡ ἀπογοητεύση μὸς δὲν μειώνειται ἀπὸ τὴν παρουσία στοῦ χώρου τῆς Ἐκκλησίας γνηστῶν Μητροπολιτῶν μὲ λογισμῶν καὶ τίτλων. Τοὺς φοβόμεθα αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, γιὰτὶ εἶναι φιλοδοξοί, ἐπιμνοὶ καὶ πολυμῶρι νὰ προκαλέσουν βαθέστερες πληγές. Ὅμως ὁ Θεὸς δίνει κατὰ καιροῦς καὶ μερικοὺς ἀξίους καὶ στοιγικούς Μητροπολίτες, στοὺς ὁποῖους μποροῦν νὰ στηριχθῶν οἱ χεμαζόμενοι κληρικοὶ καὶ λαικοὶ. Αὐτοὶ ἴσως στὸ μέλλον νὰ μὰς ἀφαιρέσουν τὴν πικρὴ ἀπογοητεύσῃ.

Ὁ ΠΑΠΑΣ ΕΠΙΚΡΟΤΕΙ ΤΗΝ ΠΑΤΡ. ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἐτῶν φαίνεται νὰ ὀδηγεῖται ἐνώπιον τοῦ διλήμματος μεταξὺ τοῦ φιλοπασμοῦ ἢ τῆς ἀγάμης γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία. Καὶ τουλάχιστον ἡ πατριαρχικὴ ἐγκύκλιος γιὰ τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας (I) ἀπεδείχθη φιλοπασκῆ μᾶλλον ἢ φιλορθόδοξος. Πῶς λοιπὸν ὁ Πάπας νὰ μὴ μιλήσει γιὰ «μεγάλη χάρις, εἰλικρινὴ ἀγάπη καὶ βαθιὰ ἐγγύμνωσιν πρὸς τὸν Πατριάρχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως» ὑποδεχόμενος τοὺς ἀντιπροσώπους του στοῦ Βατικανῶ;

Σημείωσις

1. Ἐνδεικτικᾶ μόνον ἀναφέρομε:

- α) Περιοδικῶς «Ὁ Ὀστῆ», Ἡ Πατριαρχικὴ ἐγκύκλιος τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας (τεύχη 2000 τῆς 11^{ης}/5 καὶ 2001 τῆς 15^{ης}/5/2010)
- β) Χρήστον Λιβανοῦ, Ἐλεγγὸς ποιητικῆς καὶ ἐμπεριστοιχῆς ἐγκυκλίῳ τοῦ Φαναρίου. («Θθρ. Τῦπος», 26/3, 2/4, 16/4, 23/4 καὶ 30/4/2010)
- γ) Ἰωάννη Τάτση, «Φαναριώτικη Ὁρθοδοξία» («Θθρ. Τῦπος», 26/2/10)

Κρητες Θεολογοι ζητοῦν ἄρσιν τῆς ἀποφάσεως

ΕΘΝΙΚΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΡΗΤΗΝ ΕΚ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΙΕΡΑΡΧΩΝ ΤΗΣ ΝΑ ΠΟΛΙΤΟΓΡΑΦΗΘΟΥΝ ΩΣ ΤΟΥ